

מסכת טהרות

פרק י

א. הנויל בית הבד מפני הבודין והיו לשם כלים טמאין מדרך, רבי מאיר אומר, בית הבד טמא. רבי יהודה אומר, בית הבד טהור. רבי שמעון אומר, אם טהורין להן, בית הבד טמא. ואם טמאין להן, בית הבד טהור. אמר רבי יוסי, וכי מפני מה טמאות, אלא שאין עמי הארץ בקיאין בהפט:

ב. הבודין שהיו נכנסין ויוצאים, ומשקין טמאין בתוך בית הבד, אם יש בין משקין לזמןים כדי שנגיבו את רגלייהם בארץ, הרי אלו טהורין. הבודין והבזארין שנטמאת טמאה לפניהם, גאננים לומר לא נגענו. וכן הטעקות שביניהם, יוצאים חוץ לפתח בית הבד ופונין לאחורי הגדר, והן טהורין. עד כמה ירחקו וניהו טהורין, עד כדי שאין רואן:

ג. הבודין והבזארין, כיון שהכניסו לרשות המערה, דיו, דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר, צരיך לעמוד עליהן עד שייטבלו. רבי

שְׁמַעַן אָמֵר, אִם טְהוֹרִין לְהּוּ, צָרִיךְ לְעַמֶּד עֲלֵיכֶם עַד שְׂיִיטְבָּלוֹ. אִם טְמַאִים לְהּוּ, אִינּוּ צָרִיךְ לְעַמֶּד עֲלֵיכֶם עַד שְׂיִיטְבָּלוֹ:

ד. הַנּוֹתָן מִן הַסְּלִים וּמִן הַמְּשֻׁטָּח שֶׁל אַדְמָה, בֵּית שְׁמָאי אָמְרִים, נוֹתָן בָּיִדִים טְהוֹרוֹת. וְאִם גַּתּוּ בָיִדִים טְמַאֳות, טְמָאָן. בֵּית הַלְּלָא אָמְרִים, נוֹתָן בָיִדִים טְמַאֳות, וּמִפְרִישׁ תְּרוּמָתוֹ בְּטַהֲרָה. מִן הַעֲבָט וּמִן הַמְּשֻׁטָּח שֶׁל עַלִּים, הַכֵּל שְׁוִים שֶׁהֵוָא נוֹתָן בָיִדִים טְהוֹרוֹת. וְאִם נוֹתָן בָיִדִים טְמַאֳות, טְמָאָן:

ה. הַאֲכֵל מִן הַסְּלִים וּמִן הַמְּשֻׁטָּח שֶׁל אַדְמָה, אֶף עַל פִּי שְׁמַבְּקָעוֹת וּמַגְנְּטוֹת לְגַת, הָרִי הַגַּת טְהוֹרָה. מִן הַעֲבָט וּמִן הַמְּשֻׁטָּח שֶׁל עַלִּים וּנְפַלְּמָנוּ גָּרְגָּר יְהִידִי, אִם יָשׁ לֹז חֹתֶם, טְהוֹר. אִם אֵין לֹז חֹתֶם, טְמָא. נְפַלְּמָנוּ עֲנָבִים וּדְרָכוּ בָמָקוּם הַמְּפֻנָּה, כִּבְיִצְחָא מַכְנֹן, טְהוֹר. יוֹתֶר מִכְּבִּיצָה, טְמָא, שְׁכִינוֹ שִׁיצָאת טִפָּה הַרְאָשׂוֹנָה, גַּטְמָאָת בְּכִיבִּיצָה:

ו. מֵי שְׁהָיָה עוֹמֵד וּמַדִּיבֶר עַל שְׁפַת הַבּוֹר וּנְתֹזֵה צְבֹרָא מַפְיוֹ, סְפִּיק הַגִּיעָה לְבּוֹר סְפִּיק לֹא הַגִּיעָה, סְפִּיקוֹ טְהוֹר:

ז. הַזּוֹלֵף אֶת הַבּוֹר, נִמְצָא שָׁרֶץ בְּרָאשׂוֹנָה, כָּלּוּ טְמַאֳות. בְּאַחֲרֹנָה, הִיא טְמָאָה וּכָלּוּ טְהוֹרוֹת. אִימָתי, בָּזְמָנוּ שֶׁהֵוָא זּוֹלֵף בְּכָל אַחַת וְאַחַת. אָכְלָה אִם קָיה זּוֹלֵף בְּמַחַז, נִמְצָא שָׁרֶץ בְּאַחַת מַהָוּ, הִיא

טמאה בלבד. אימתי, בזמננו שהוא בודק ולא מכסה או מכסה ולא בודק. היה בודק ומכסה, ונמצא שרץ, בחבית, הכל טמא. בבור, הכל טמא. במחז, הכל טמא:

ח. בין העגולים לאין, רשות הרבים. כרם שלפני הבזרים, רשות היחיד. שלאחר הבזרים, רשות הרבים. אימתי, בזמננו שהרבים נכנסים בזו ויוצאים בזו. כל בית הבד, ושל גת, והעקל, בזמננו שהוא של עז, מנגנון והן טהורין. בזמננו שהוא של גמי, מינשנו כל שנים עשר חדש, או חולתן בחמשים. רבינו יוסי אומר, אם נתנו בשבלת הנهر, דיו: